

Sygn. akt II AKz 287/13

POSTANOWIENIE

Dnia 11 września 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Andrzej Olszewski (spr.)

Sędziowie: SA Stanisław Kucharczyk

SA Bogumiła Metecka-Draus

Protokolant: st. sekr. sądowy Anita Jagielska

przy udziale prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Jerzego Masierowskiego

po rozpoznaniu w sprawie **J. G.**

zażalenia wniesionego przez skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 25 lipca 2013 r.

sygn. akt III K 84/13

w przedmiocie umorzenia postępowania o wydanie wyroku łącznego

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k.

postanawia:

- 1) zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy,
- 2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. J. S. kwotę 147,60 (stu czterdziestu siedmiu 60/100) złotych tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu J. G. przed Sądem Apelacyjnym.

UZASADNIENIE

J. G. został skazany następującymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt XIV K 1035/00 zmienionym wyrokiem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 19 czerwca 2002 r. (sygn. akt IV Ka 876/02) za ciąg przestępstw z art. 264 § 3 k.k. popełnionych w okresie od 25 maja 2000 r. do 20 sierpnia 2000 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności;
2. Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 13 czerwca 2002 r., sygn. akt XIV K 1155/01 za przestępstwo z art. 264 § 3 k.k. w zb. z art. 258 §1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. popełnione w czerwcu 2001 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny po 10 złotych każda stawka;
3. Sądu Rejonowego w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 7 czerwca 2004 r., sygn. akt II K 1832/98,
 - za przestępstwo z art. 18 § 2 d.k.k. w zw. z art. 288 §1 d.k.k. w zw. z art. 58 d.k.k. popełnione w okresie od października 1996 r. do 25 listopada 1997 r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;
 - za przestępstwo z art. 245 k.k. popełnione w dniu 5 listopada 1997 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

- za ciąg przestępstw z art. 276 k.k. popełnionych od maja 1997 r. do 29 listopada 1997 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności;

- za ciąg przestępstw z art. 270 § 3 k.k. popełnionych w okresie od nieustalonego czasu do 28 listopada 1997 r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności

oraz karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4. Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 18 sierpnia 2004 r., sygn. akt IV K 844/99,

- za przestępstwo z art. 291 § 1 k.k. popełnione w okresie od 3 lipca 1997 r. do 30 lipca 1997 r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

- za przestępstwo z art. 306 k.k. popełnione w okresie od 3 lipca 1997 r. do 30 lipca 1997 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

oraz karę łączną 11 miesięcy pozbawienia wolności;

wyrokiem z dnia 28 marca 2006 r., sygn. akt IV K 371/05 Sąd Rejonowy w Szczecinie połączył wyroki opisane w punktach 1-4 i wymierzył karę łączną 3 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności;

5. Sądu Rejonowego w Pozdawilku (Pasewalk, Niemcy) z dnia 18 marca 2008 r. na karę 4 lat pozbawienia wolności, za czyn popełniony w okresie od 10 stycznia do 25 maja 2000 r., który postanowieniem Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 16 lipca 2009 r., sygn. akt III Kop 83/07 został zakwalifikowany jako przestępstwo z art. 264 § 3 k.k. w zb. z art. 258 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.;

6. Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 8 czerwca 2012 r., sygn. akt V K 1018/11 za przestępstwo z art. 191 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 2 k.k. w zw.

z art. 11 § 2 k.k., popełnione 9 czerwca 2011 r. na karę 1 roku pozbawienia wolności

z warunkowym zawieszeniem wykonania tej kary na okres 5 lat próby oraz orzeczoną na podstawie art. 71 § 1 k.k. karę grzywny w wymiarze 80 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka;

Pismem z dnia 10 kwietnia 2013 r., skazany złożył wniosek o wydanie wyroku łącznego i połączenie wyroku sądu niemieckiego, wprowadzonego do wykonania przez Sąd Okręgowy w Szczecinie oraz wyroków sądów polskich.

Postanowieniem z dnia 25 lipca 2013 r., Sąd Okręgowy w Szczecinie, działając na podstawie art. 572 k.p.k. i art. 17 §1 pkt 7 k.p.k., umorzył postępowanie, a następnie zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokat koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

Uzasadniając powyższe wskazał m.in., iż pierwszym chronologicznie wyrokiem w niniejszej sprawie jest wyrok z dnia 8 marca 2000 r. Przestępstwa popełnione przed tą datą to czyny objęte wyrokami XIV K 1155/01, II K 1832/98, IV K 844/99. Kary wymierzone za te przestępstwa zostały jednak już połączone wyrokiem łącznym z dnia 28 marca 2006 r., sygn. akt IV K 371/05. W związku z powyższym w odniesieniu do tego zbioru realnego przestępstw zachodzi powaga rzeczy osądzonej i zgodnie z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k. postępowanie należało umorzyć. Żaden z zapadłych wyroków nie uległ zmianie, bądź uchyleniu, ponadto wydane w późniejszym okresie wyroki nie obejmują czynów wchodzących w skład tego ciągu przestępstw.

Kolejnym wyrokiem jest orzeczenie sądu niemieckiego z dnia 18 marca 2008 r. (postanowienie Sądu Okręgowego z dnia 16 lipca 2009 r. o jego wykonaniu w Polsce). To orzeczenie jednak z uwagi na treść art. 92a k.k. nie podlega łączeniu z innymi. Należy przy tym zaznaczyć, iż również przed nowelizacją kodeksu karnego wprowadzającą ten przepis łączenie orzeczeń wydanych w Polsce z orzeczeniami zapadłymi w innych państwach było niedopuszczalne, a to z uwagi na treść art. 569 k.p.k.. W postanowieniu z dnia 3 listopada 2011 r., sygn. akt II AKz 685/11, Sąd Apelacyjny w Katowicach wyraził pogląd, który sąd orzekający w niniejszej sprawie w pełni podziela, iż przepis art. 92a k.k.

funkcjonujący w polskim systemie prawnym od dnia 8 maja 2011 r. w istocie jest doprecyzowaniem zawartego w art. 569 § 1 k.p.k. sformułowania - "wyrokami różnych sądów". Dotychczasowa wykładnia tego pojęcia pozwalała na stwierdzenie, że wyrok łączny mogą kreować jedynie wyroki sądów polskich: powszechnego i szczególnych. To z kolei prowadziło do jednoznacznego wniosku, iż wyrok łączny nie obejmował prawomocnych orzeczeń skazujących obywatela polskiego przez inne państwa, nawet wówczas, gdy zostały one skutecznie przejęte do wykonania w Rzeczypospolitej Polskiej. Mając powyższe na uwadze uznać należało, iż brak jest warunków do wydania wyroku łącznego w odniesieniu do tego skazania i na podstawie art. 572 k.p.k. postępowanie w tym zakresie podlegało umorzeniu. Kolejny wyrok z dnia 8 czerwca 2012 r. również nie podlegał łączeniu, a to ze względu na fakt, iż czyn nim objęty został popełniony 9 czerwca 2011 r., a zatem nie pozostaje w zbiegu realnym z żadnym innym przestępstwem.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył J. G. który wskazał, iż w jego ocenie pogląd o tym, że przepis art. 92a k.p.k. jest tylko doprecyzowaniem art. 569 §1 k.p.k. jest nielogiczny. Zarówno Niemcy, jak i Polska są członkami Unii Europejskiej i powinny te kraje obowiązywać te same zasady przy wykonywaniu i łączeniu kar. Odbywając wyrok w Niemczech skazany zostałby zwolniony po odbyciu jej połowy. Sąd polski, przyjmując wyrok sądu niemieckiego powinien przyjąć zasady prawne tego kraju i zwolnić skazanego po połowie kary lub wydać korzystny dla skazanego wyrok łączny. Dalej skazany podał, że w chwili wydalania go z kraju został poinformowany, że jeśli zostanie skazany w Niemczech, to po powrocie za ciąg tych przestępstw będzie się mógł ubiegać o wydanie wyroku łącznego. Na koniec skazany podał, że nie popełnił żadnego przestępstwa na terenie Niemiec, tylko w Polsce i nie rozumie dlaczego został skazany przez sąd niemiecki.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego okazało się bezzasadne.

Na wstępie Sąd Apelacyjny zauważa, iż sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny zgromadzonego materiału w sprawie i wydał rozstrzygnięcie, którego nie podważają argumenty przedstawione przez skarżącego.

Co do wyroków, zapadłych w sprawach o sygn. akt XIV K 1155/01, II

K 1832/98 oraz IV K 844/99, to kary wymierzone za te przestępstwa zostały już bezspornie połączone wyrokiem łącznym z dnia 28 marca 2006 r., sygn. akt IV

K 371/05. W konsekwencji zasadnie sąd I instancji uznał, że w sprawie zaistniała powaga rzeczy osądzonej, a tym samym, co do wymienionych wyroków, wystąpiła przesłanka określona w art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., wykluczająca ponowne postępowanie w przedmiocie wydania wyroku łącznego. Za sądem meriti wskazać również należy, że nie nastąpiła zmiana jakichkolwiek okoliczności, mogących mieć wpływ na wydanie wskazanego wyżej wyroku łącznego. W tych okolicznościach złożenie kolejnego wniosku o wydanie wyroku łącznego, co do tych spraw musiało się skończyć umorzeniem postępowania, zgodnie z art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., co też prawidłowo uczynił sąd I instancji.

Z całą pewnością okolicznością, która uzasadniałaby potrzebę wydania nowego wyroku łącznego nie może być przywoływane przez skarżącego orzeczenie Sądu Rejonowego w Pozdawilku (Republika Federalna Niemiec) z dnia 18 marca 2008 r. Na przeszkodzie uwzględnienia postulatów J. G. stoi treść art. 92a k.k., który wskazuje, że w wyroku łącznym możliwe jest uwzględnienie tylko wyroków skazujących wydanych w Rzeczypospolitej Polskiej. W konsekwencji zasadnie sąd meriti stwierdził, że w sprawie zastosowanie znajdzie także treść art. 572 k.p.k., zgodnie z którym jeżeli brak warunków do wydania wyroku łącznego, sąd wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania.

Kwestionowane przez skarżącego rozwiązanie prawne, zawarte w art. 92a k.k., które stanowczo sprzeciwia się obejmowaniu wyrokiem łącznym orzeczeń skazujących, wydanych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej, jest w swej istocie wyrazem współpracy Polski z instytucjami europejskimi. Przepis ten został bowiem dodany do kodeksu karnego na mocy ustawy z dnia 20 stycznia 2011 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny, ustawy - Kodeks postępowania karnego oraz ustawy - Kodeks karny skarbowy (Dz. U. Nr 48, poz. 245), w wykonaniu przepisów decyzji ramowej Rady 2008/675/WSiSW z dnia 24 lipca 2008 r. w sprawie uwzględniania w nowym

postępowaniu karnym wyroków skazujących zapadłych w państwach członkowskich Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 220 z 15.08.2008, s. 32).

Nadto, ustosunkowując się do zarzutów zażalenia należy wskazać, że zakresem rozstrzygnięcia analizowanej sprawy nie są objęte wątpliwości J. G., dotyczące zasadności wydania orzeczenia przez sąd niemiecki. Bezspornie bowiem takie orzeczenie zostało prawomocnie wydane przez sąd niemiecki, a dodatkowo Sąd Okręgowy wydał postanowienie w dniu 16 lipca 2009 r. o jego wykonaniu w Polsce (sygn. akt III Kop 83/07).

Nadto, również wyrok z dnia 8 czerwca 2012 r. nie podlegał łączeniu, bowiem czyn nim objęty został popełniony 9 czerwca 2011 r. . Zasadnie więc Sąd Okręgowy stwierdził, że nie pozostaje on w zbiegu realnym z żadnym innym przestępstwem popełnionym przez wnioskodawcę. W tej więc sytuacji decyzja Sądu Okręgowego jest prawidłowa.

Orzeczenie o wynagrodzeniu za obronę z urzędu znajduję swoje uzasadnienie w § 14 pkt 5 rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) – Dz. U. nr 163, poz. 1348 z późniejszymi zmianami. Dlatego też zaskarżone rozstrzygnięcie należało utrzymać w mocy.